

Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 5 (23)

1992

4. AASTAKÄIK

Piibli viimane raamat,

Johannese poolt kirja pandud „Jeesuse Kristuse ilmutus” ehk Ilmutuseraamat pole kergelt mõistetavate raamatute killast. Selle sõnum on kätketud sümbolitesse ja sümbolite tõlgendamine ei saa olla meelevaldne.

Selleks, et jõuda selgusele Ilmutuseraamatu sõnumis, tuleb juhinduda kolmest tõsiasiast:

1) Tähtsaim abivahend Ilmutuseraamatu uurimisel on Piibel. Ilmutuseraamatus põimuvad ja kulmineeruvad Piibli teiste raamatute peateemad. Keskeltläbi iga teine salm Ilmutuseraamatus viitab ühele või teisele tekstile Vanas Testamendis. Ilmutuseraamatu sümbolid on pärit Piibli teistest raamatutest ja neid tuleb ka tõlgendada kooskõlas Piibli teistes raamatutes öelduga. Niisiis tuleb meil selleks, et Ilmutuseraamatut õigesti mõista, uurida kogu Piiblit ja lähtuda teksti tervikkusest.

2) Ilmutuseraamatu võtmeisikuks on Jeesus Kristus. Kui me Ilmutuseraamatut uurides ei juhindu pidevalt Jeesusest, maailma Päästjast, siis jõuame ummikusse. Ilmutuseraamat on läbini kristlik raamat. Iga peatükk ja salmi selles, igat sümbolit tuleb tõlgendada Jeesuse evangeeliumi valgel. Kui seda tõsiasi ei tajuta või arvestata, ning Ilmutuseraamatu nägemusi tõlgendades on põhirõhk asetatud võimalikele poliitilistele ja sotsiaalsele sündmustele nii minevikus kui kaasajal, muutub Ilmutuseraamatu evangeelne sõnum ähmaseks.

3) Kolmandaks eelduseks Ilmutuseraamatu mõistmisel on vajadus seda lugeda. Johannes ei kirjutanud asjatult: „Õnnis on see, kes loeb” (1,3). Selleks, et Ilmutuseraamat saaks meie jaoks kõnekaks ja et need suured saladused, mida see raamat avab, meile avaneksid, tuleb meil seda raamatut lugeda. Mitte ainult siit ja sealt, vaid algusest lõpuni, üha uuesti, palvemeelselt ja ennast vaagivalt. Kuna Ilmutuseraamatu kujundite keel põhineb suures osas Piibli teistes raamatutes kirjapandule, siis tuleb meil avatud südamega uurida kogu Piiblit. See ongi üks Ilmutuseraamatu õnnistustest.

OLAVI ROUHE

KÄESOLEVAS NUMBRIS:

- Ilmutuseraamatu 4. ja 5. peatükk
- Jumala õnnistusest
- Stressist

ILMUTUSERAAMATU

4. JA 5. PEATÜKK

Pärast seda, kui Johannes oli kirja pannud läkitused seitsmele kogudusele (Ilmutuseraamatu 2. ja 3. ptk), näidati talle nägemuses universumi keskust. „...ma nägin, ja vaata: uks oli avatud taevas ja endine hääl, mida olin kuulnud otsekui pasunat rääkivat minuga, ütles: „Astu siia üles, ja ma näitan Sulle, mis pärast seda peab sündima!” Sedamaid olin ma vaimus, ja vaata, aujärg seisis taevas, ja keegi istus aujärjel!”

Ilmutuseraamatu 4. ja 5. peatükk annavad pildi tõelisest jumalateenimisest. Jumal ei nõua inimestelt Tema pimesi teenimist; Ta palub, et nad vastaksid Tema enastohverdavale armastusele. Ühtlasi loovad kõnealused peatükid tausta Ilmutuseraamatu teisele seitsmeosalisele nägemustereale, millega Johannesele näidati ajaloo kulgu.

Ilm 4,1 räägib sellest, et Johannes nägi taevas avatud ust. Uks avanes taevase pühamu esimesse osakonda — pühamusse, kus põles „seitse lampi” (s. 5; vrd. 2 Ms 25,31. 32,37; Hbr 9,2). Maine pühamu oli miniatuur taevasest, „Taevase pühamu kuju ja vari, nagu Moosesele ilmutati, kui ta hakkas telki valmistama” (Hbr 8,5; vt. Hbr 8 ja 9 ptk).

Johannese tähelepanu taevases templis köitis esmalt kõige tähtsam: troon ja

sellel istuja. Johannese jaoks, tagakiusatud Jumala rahva jaoks ja kogu kannatava maailma jaoks on olulisim üks: universumi troon ei ole tühi. Kurjusejõudude võimutsemisest hoolimata ei ole olukord kontrolli alt väljas. Troonil on kõikvõimas Jumal.

24 vanemat trooni ümber ilmestavad tõsiasja, et Jumal viib ellu oma lunastusplaanini inimkonna heaks. „Looduse kuningate” — inimese, härja, kotka ja lõvi — sarnased neli taevast olendit (Ilm 4,6—8) kujutavad Jumala abilisi kogu loodu ülalpidamisel ja Looja plaanide teostamisel maa peal. Arv neli sümboliseerib maad tervikuna (vrd. neli ilmakaart). Nelja taevase olendi tunnus rõhutab Jumala pühadust ja Tema igavest olemasolu.

Rikutud, eneseuhkusest pimestatud inimene võib eitada Jumala olemasolu. Ka siiras, kuid piiratud nägemisvõimega inimene võib kahelda kõikväelise Jumala olemasolus, kui ta näeb maailmas valitsevat kurjust ja kannatusi. Kuid olevused, kes on Jumala läheduses universumi keskuses ja näevad kõike, on teist meelt. Nad tunnistavad, et Jumal on püha, Ta on kõikväeline ja ainult Temast lähtub elu. Tõeline jumalateenimine eeldab sellise Looja ja loodu vahelise suhte tajumist. „Sina, meie Issand ja Jumal,

oled väärt võtma austust ja au ja väge, sest sina oled loonud kõik asjad, ja sinu tahte läbi on need olemas ja on loodud!” (4, 11). Jumal on väärt, sest Tema on Looja.

Järgnevalt köitis Johannese tähelepanu troonil istuja käes olev kirjarull (5,1). Kirjarull oli suletud seitsme pitsoriga, mis viitab tõsiasjale, et kirja pandu oli äärmiselt tähtis.

Johannese päevil oli kombeks sulgeda testament seitsme tunnistaja juuresolekul seitsme pitsoriga. Ainult pärijal oli õigus pitsereid avada. Kõnealune kirjarull sümboliseerib Jumala tahet — Tema mõtteid ja plaane selle maailmaga; tõdesid, mida ükski loodu ilma Tema abita ei suuda mõista.

Nägemuses näidati Johannesele, et ainus, kellele on õigus murda katki pitsereid, on „Taaveti juur”, „lõvi Juuda suguharust”. Neid nimmesid kasutasid Vana Testamendi prohvetid Messia kohta (vt. 1 Ms 49,9.10; Jes 11,1.10). Jeesus on töötatud Messias. Ainult tema on võimeline avama universumi elanikele Jumala tahet — Jumala iseloomu, mida läbib igavene armastus.

Johannes otsis pilguga Jeesust ning nägi Teda — veritseva Tallena (5,6). Ent Jeesus kui veristusarme kandev Tall ei leba surnuna maas, vaid seisab võidukalt Jumala trooni ees. Tall on Ilmutuseraamatus enimkasutatav kujund Kristusest. See nimi esineb algtekstis 28 korda.

Aadama päevist Jeesuse surmani (a. 31 p. Kr.) andis Jumal inimesele tallele ohverdamise kaudu näitliku õppetunni patu olemusest ja Jumala armastusest, mis vabastab inimese patust. Jumal soovis, et iga ohver kõneleks patusele patu olemusest — tõsiasjast, et patt on lahutamatu seotud süütu olevuse surmaga. Iga patt, kuna see lahutab Jumalast — elu ainsast Allikast — põhjustab vääramatu surma. Ohvriteenistussüsteem ei kõnelnud ainult patust, vaid näitas ka tee, kuidas sellest vabaneda. Süütu tall sümboliseeris Jumala soovi võtta enda kanda meie patud ja meile kuuluv karistus. Jeesus on tõeline Ohvritall, süütu Asemik. Tema surm Kolgatal avas kogu universumi ees nii patu olemuse kui ka Jumala armastuse olemuse.

Selliselt näitab Ilmutuseraamat, et rist, lunastuse suur saladus, on võti maailma ajaloo ja kaasaja olukorra mõistmiseks. See on võti ka Ilmutuseraamatu mõistmiseks. Kogu jumalik plaan avaneb ainult Kristuse ohvrisurma valgel. Just seepärast on kõnealune Johannes poolt kirja pandud nägemus troonist ja Tallast (Ilm 4. ja 5. ptk.) põhjapaneva tähtsusega kogu Ilmutuseraamatu mõistmisel. Kõike, millest kõnelevad järgnevad peatükid, saab mõista ainult seoses Kristuse lunastustööga.

Algallikad: R. Haddock „The Revelation Opens” ja O. Rouhe „Aikaa on vähän”

Ma saadan Sind

„Jenna, tõuse üles, on aeg kooli minna.“

Mu tütar kuuleb neid sõnu oma elus veel tuhandeid kordi, kuid sel hommikul on esimene kord.

Istusin veidi aega tema voodiserval, enne kui talle seda ütlesin. Tõtt öelda ei tahtnud ma teda äratada. Mind valdas mingi kummaline kõhklus. Vaikuses istudes mõistsin ma, et need sõnad äratavad ta uude maailma.

Möödunud aastate jooksul oli ta olnud meie, ainult meie. Nüüd toimus muutus. Me panime ta eile õhtul „omana“ voodisse — isa ja ema ainuomandusena. Ema ja isa lugesid talle ette, õpetasid teda, kuulasid teda. Täna alates hakkab seda tegema veel keegi teine.

Ma ei tahtnud teda äratada. Mitte et mulle poleks kool meeldinud. Mitte et ma ei tahaks, et ta õpiks. Ma ju soovin, et ta kasvaks, loeks, saaks täiskasvanuks. Ka ta ise tahab kooli minna. Viimasel nädalal pole ta millestki muust rääkinudki!

Ma ei tahtnud teda ära anda!

Kuid ma äratasin ta siiski: „Jenna, tõuse üles... on aeg kooli minna.“

Riidessepanek võttis aega terve igaviku. Me viisime Jenna kooli autoga, et ma saaksin pärast otse tööle sõita. Mõtlesin, et püüan teda veidi julgustada. Tegelikult olin mina see, kes vajab julgustust.

Inimese kohta, kes tee-

nib leiba sõnaseadjana, leidsin ma tütre jaoks neil hetkedel väga vähe sõnu. Ütlesin talle, et ta oleks koolis tubli. Ütlesin talle, et tal tuleb õpetaja sõna kuulata. Ütlesin talle: „Kui sa tunned end üksikuna või kui sul on hirm, palu õpetajal mulle helistada ja ma tulen kohe sinu juurde.“

Ma vaatasin teda silmanurgast. Ta nägi välja täiskasvanulik. Ta küünitas üle armatuurlaua vaatama. Ta silmades oli elujanu ja sära. Ta jalad ulatusid vaevu üle pingiserva.

Kas see on see väike tüdruk, keda ma süles kandsin? Millal ta kasvas? Millal? Oli ta ju alles eile nii pisike. Päikesetõus, päikeseloojang — kiirelt lendavad päevad...

Kui ma auto parkimislatsil seiskasin, muutus mu suur tütar korraka väikeseks. See oli väikese tüdruku hääl, mis vaikusse lõi: „Ma ei taha maha minna.“

Vaatasin talle otsa. Tema äsja säravates silmades oli kartus. Oleksin tahtnud öelda: „Hästi, jäägu nii, läheme siit minema.“ Kuid ma teadsin, et praegu oli aeg. Ma teadsin, et nii oli õige. Ja ma teadsin, et kõik läheb korda. Ometi poleks ma kunagi arvanud, et on nii raske lausuda: „Kallis, kõik on korras. Tule, ma saadan sind.“

Ja kõik oli tõepoolest korras. Piisas ühest sammust klassiruumi — teda haaras uudishimu, mina lahkusin. Ma andsin ta üle. Ainult vä-

hekeseks.

Kui ma tagasi auto juurde sammusin, hakkas mu mõtteis kõlama üks tekst, lõi Piiblist. Täna päeva sündmused muutsid seni vaid trükimustas seisnud read reaalsuseks.

„Mis me siis ütleme selle kohta? Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu? Tema, kes oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas tema meie kõikide eest, kuidas ta ei peaks siis temaga meile kõike muud annetama?“

Kas seda kogesid Sina, Jumal? Kas see, mida mina sellel hommikul tundsin, sarnanes veidigi sellele, mida tundsid Sina oma Poega andes?

Mõistan nüüd.

Mõistan inglite kuulutust Petlemma karjastele. Mõistan häält Jeesuse ristimise ajal: „See on mu Poeg...“ Mõistan, kuidas pidi Su süda valutama, kui Sa kuulsid oma Poja murduvat häält: „Isa, võta see karikas minult ära.“

Mina saatsin Jenna hoolitseva õpetaja käe alla. Sina

saatsid Jeesuse ebasõbraliku maailma julma sõduri hoopide alla.

Mina jätsin Jennaga hüvasti teades, et ta leiab endale sõpru, naerab, joonistab. Sina jätsid Jeesusega hüvasti, teades, et Talle sülitatakse näkku, Teda pilgatakse, tapetakse.

Ma andsin oma lapse teise hoolde teadmise, et kui ta peaks mind vajama, olen mina vaid samm kaugusel. Sina jätsid hüvasti oma Pojaga teadlikuna sellest, et siis, kui Tema ahastusekarje kajab vastu kogu taevas, Sa vaikid. Ingliseid ei kuule Sinu huulilt ainsatki käsku.

„Ta andis oma parima,“ kinnitab Paulus. „Miks me peaksime Tema armastuses kahtlema?“

Enne kui päev lõppes, istusin ma veelkord vaikivais mõtteis. Sel korral oma Isa ees. Sel korral tänulikuna selle eest, mida ma olin juba saanud — elava tõendi, et Jumal minust hoolib.

Jumala õnnistusest

*Ma ootasin Jumalat
Koer haugatas korra
haugatas ja hakkas
innukalt
saba keerutama —
lapsed tulid üle hulga aja
koju*

*Ma ootasin Jumalat
Tuli mu kallid abikaasa
ja istus mu kõrval*

*Ma ootasin Jumalat
Helistas vana töökaaslane
kellega oleme üheskoos
palju särke
kibesoolaseks higistanud*

*Ma ootasin Jumalat
Palatisse astus tultav ja
asetas mu kapikesele
küünlajupi
mis oli jõuluõhtul nende
peres põlenud
Uusaastaõöl süütasin selle
ja
piinav valu jäi vähemaks*

*Ma ootasin Jumalat
Auto vuras õue ja
naerusuised sõbrad astusid
välja
K koos läitsime aiakoldesse
lõkke
riputasime malmist leeme-
paja tulele
hingasime sisse leppu-
suitsu
aeda ja suveõhtut
Ootasime keeduse valmimist
ja olime
õnnelikud*

*Huvitav
kuhu saadab Jumal mind?
Kindlasti oodatakse Teda
kusagil*

P.N.

Üsna tihti võime usklike suust kuulda sõnu „õnnistama” ja „õnnistus”. Ikka ja jälle väidetakse, et ollakse õnnistust kogunud. Seda öeldakse siis, kui midagi on väga hästi läinud. Jumala õnnistuse all mõeldakse Tema tegevust, mille tõttu inimeste ettevõtmised korda lähevad.

Loojana on Jumal igati huvitatud inimeste kui oma loodolevuste heakäekäigust. Me oleme loodud elama maist igapäevaelu, kuid meile on töötatud ka igavene elu Jumala riigis. Käesolevaks eluks on oma vajadused, igavese elu saamiseks omad. Jumala õnnistused hõlmavad nii inimeste maiseid vajadusi kui ka usuelu.

Käesolevas artiklis pöörame tähelepanu materiaalsele õnnistustele.

Abrahami sulane sõnas oma isanda heakäekäigust rääkides: „Jehoova on mu isandat väga õnnistanud, nõnda et ta on jõukaks saanud: ta on temale andnud pudulõuseid ja veiseid, hõbedat ja kulda, sulaseid ja ümmardajaid, kaameleid ja eesleid...” (1 Ms 24,35). **Jumal soovib inimesi õnnistada.**

Paulus kirjutab: „Sest tema (s.o. Kristuse) läbi on loodud kõik, mis on taevastes ja mis on maa peal, mis nähtav ja nähtamatu... ja tema ise on enne kõiki, ja kõik püsivad koos tema sees” (Kl 1,16.17). Niisiis on Jeesus Kristus kõige tegelik looja ja selle jätkuva olemasolu tagaja. Kõik sõltub Temast. See on hea sõltuvus, „Jumal on armastus” (1 Jh 4,8). Jumala armastuse suurim tõend on Jeesuse ohvrisurm Kolgata ristil. „Tema, kes oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas tema meie kõikide eest, kuidas ta ei peaks siis temaga meile kõike muud annetama?” (Rm 8,32).

Jumala armastus on tingimuste armastus. Ta jagab eluks vajalikku kõigile inimestele sõltumata rassist, rahvusest ja usutunnistusest. Jeesus ütles, et Jumal „laseb oma päikest tõusta kurjade ja heade üle ja laseb vihma sadada õigete ja ülekohtuste peale” (Mt 5,45) ning „on lahke ka tänamatute ja kurjade vastu” (Lk 6,35).

Ometi soovib Jumal teatud tingimustel teha veel enam. „Ja kui te võtate kuulda neidsinaseid seadusi ja peate neid ja teete nende järgi, siis

peab Jehoova, su Jumal, sinuga lepingut ja osutab heldust, mida ta su vanemaile on vandega töötanud. Ja tema armastab sind ja õnnistab sind...” (5 Ms 7,12.13).

Üheks Jumala õnnistuse tingimuseks on **Jumala austamine oma varaga.**

„Austa Jehoovat oma varandusega ja uudseviljaga kõigest oma saagist, siis su aidad täituvad küllusega...” (Õp 3,9.10).

Nõustagem, et meie töö tulemused, meie sissetulek ei ole sugugi vaid meie endi Jumalast sõltumatu saavutus. „Ja ära ütle oma südames: „Mu oma käe ramm on soetanud mulle selle varanduse,” vaid tuleta meelde Jehoovat, oma Jumalat, et see on Tema, kes annab sulle jõu varanduse soetamiseks” (5 Ms 8,17.18).

Iga amet nõuab füüsilisi ja vaimseid eeldusi, aga eeldused on Jumala and. Ka tervis on Jumala and. Kahjuks käivad paljud sellega lausa hoolimatult ümber. Põllu- või aiatöö tulemused olenevad väga suurel määral ilmast. Seegi pole inimese enda teha. Kui mitu protsenti oma töö tulemustest võiks inimene panna töö ja kui mitu Jumala arvele, on raske öelda. Kindlasti võib aga väita, et meie töö tulemustes on Jumala osa väga suur. Millised on seetõttu meie kohustused Jumala vastu? Kuidas peaksime Teda oma varaga austama?

Jumal nimetab osa meie töötulemusest, osa meie sissetulekust enda omaks ja soovib, et me selle Talle ära annaksime, täpsemalt, et me annaksime selle Tema päästekuulutuse levitamiseks. Ta ei nimeta enda omaks

meie sissetuleku sellist osa, mis oleks võrdeline Tema panusega — ilmselt oleks see väga suur — vaid tunduvat väiksemat osa. Ta nimetab enda omaks kümnist, s.o. ühte kümnendikku meie sissetulekust.

Kümnise maksjat töötab Jumal õnnistada eriõnnistusega. Jumal peab oma sõna ja kutsus inimesi üles Teda selles proovima. „Tooge kogu kümnis varaaita... ja proovige mind ometi sellega, ütleb vägede Jehoova! Tõesti, ma avan teile taevaluugid ja kallan teile õnnistust küllastuseni! Ja ma sõitlen teie pärast rohutirtsu, et need ei hävitaks teie põlluvilja, ja et teie viinapuu väljal ei jääks viljatumaks, ütleb vägede Jehoova!” (Ml 3,10.11).

Kümnis polnud vaid ajaloolise Iisraeli kohustus. Jumala omandiõigust kümnisele tunti ja tunnustati juba ammu enne Iisraeli rahva olemasolu ja selle põhimõtte kirjapanekut Moosese poolt. Piiblist loeme, et „Abraham andis... kümnist kõigest” (1 Ms 14,20) ja et Jaakob töötas seda teha: „Kui Jumal on minu ja hoiab mind teel, mis käin, ja annab mulle leiba süüa ja riided selga... siis on Jehoova mulle Jumalaks... Ja kõigest, mis sa mulle annad, ma annan sulle täpselt kümnist!” (1 Ms 18,20—22). Ka Jeesus ütles, et „seda tuleks teha” (Mt 23,23).

Kümnise maksmine pole majanduslikult kahjulik, sest Jumala poolt õnnistatud üheksast kümnendikust jätkub rohkemaks kui Jumala poolt õnnistamata kümnest kümnendikust. Seda võivad tõendada väga paljud. Kes kardab kümnist maksta, jätab end Jumala erilistest õnnistustest ilma.

Elagem nõnda, et Jumal võiks meid õnnistada!

HEINO LUKK

Usalduse õppetund

Kui inimene tuleb Jumala juurde ja Teda pisutki — sõnepi — iva võrra — usaldab, hakkab ta kasvama Jumalas, või täpsemini saab Jumal hakata teda kasvatama. Sellise inimese elus ilmneb järjest rohkem armastust, rõõmu, rahu, pikka meelt, lahkust, heatahtlikkust, ustavust, tasandust... (Gl 5,22). Ühtlasi hakkab Jumal kasvatama inimese usaldust Temasse kui kõige Loojasse. Mõne aja pärast inimene veendub, et Jumal on usaldusväärsem.

Selles võib veenduda mitmeti.

1) Jumala Sõna uurides. Veendume Piibli autoriteetsuses, läbi ajastute muutumatuses, Pühakirja Autori suures armastuses inimlaste vastu ning selles, et maailma-riikide tõusud ja langused on toimunud nii nagu need Piiblis on ette kuulutatud.

2) Isikliku kogemuse kaudu. Alati ei toimu meie elus kõik sündmused nii nagu oleme palunud, kuid hiljem näeme, et teisi oli hoopis parem. „Tema ju tunneb teed, mida ma käin!” (Jb 23,10).

Meid armastav Jumal annab meile alati oma parima. Veendagem ja usaldagem siis Teda. Usaldagem, et Ta kasvatab meis ka selle osa usaldusest, mis meil veel puudu jääb.

Paulus kirjutab Hbr 11,1 nii: „Aga usk on kindel usaldus selle vastu, mida oodatakse ja veendumus selles, mida ei nähta.” Nii-

siis peab meie usus olema kaks poolt — usaldus ja veendumus.

Paar suve tagasi kasvas mu põllul ilus vikk (kaer + hernes). Tahtsin vikist rohugraanuleid teha. See on hea vitamiinide- ja valgurikas loomasööt, mis võib säilida 2 aastat. Palvetasin selle plaani pärast ja palusin, et Taevaisa juhiks.

Kolhoos lubas vastava tasu eest töö oma tehnikaga ära teha. Järjekord oli pikk, kolhoosilt abi soovijaid palju. Lõpuks õnnestus mul kolmelt ülemuselt luba saada ja tähtaeg kindlaks määrata. Nüüd jäi kümme päeva oodata.

Mõned päevad enne vikilõikust hakkas vihma sadama ja kohati mu ilus vili lamandus. Niitsin need kohad käsitsi ja tassisin vaaludesse. Kui minu päev kätte jõudis, oli ilm küll ilus, kuid mehi ja masinaid ei tulnud. Ka järgmisel päeval mitte. Mu lähedased muutusid rahutuks ja ma ise ka. „Miks sa ometi midagi ette ei võta?” küsiti minult.

Piibel räägib meile, et me peame tegema ise kõik, mis meist oleneb, ülejäänud teeb Jumal, kui oleme Teda palunud. Tihti peale tuleb niisugustes olukordades nagu ma nüüd olin, mõte: Kas ma pole liiga vähe teinud selleks, et asi õnnestuks? Ja siis hakkad rabisutama, enda meelest aktiivselt tegetsema ning võid kõik hoopis ära rikkuda.

Mõtlesin järele ja leidsin, et olin teinud kõik, mis minust olenes. Jäi üle oodata, loota ja usaldada Teda, kes suudab kõik. Mi-

nusse tuli rahu. Olukord aga läks veelgi hullemaks: hakkas sadama, maa muutus poriseks, ei kandnud enam raskeid masinaid. Kokkulepitud ajast oli möödunud neli päeva.

Selle päeva hommikupoolikul sadas vihma, lõunaks jäi sadu üle. Pealelõunal jõudsid kohale mehed ja masinad. Kõik läks ilusasti. Pärast haljasmassi võtmist läksin rohujuhaveskisse täpsustama, millal rohujahu kätte saan. Vestluses veskimehega selgus, et neli päeva tagasi oli vahetuses olnud teine mees — tugevalt alkoholilembene — kes oli tol päeval olnud purpurjus ega olnud märganud, et ühe poole agregaat kõrvetas ja teine pool jättis kõik märjaks. Täielik praak! Juttude järgi oli tol päeval veel kedagi järjekorda vahele võetud. Nüüd töötas veskis korralik kohusetundlik mees, kes ütles, et seadmeid remonditi kaks ja pool päeva, enne kui korda saadi. Mõistsin, kuidas Issand oli mu rohujahu tegemist korraldanud. Tänanis Teda südamest.

Kell oli üle südaöö, kui jõudsin oma koormaga koju. Ilm tõmbus pilve, oli oodata vihma. 4 tonni kvaliteetset loomasööta jäi aida ukse ette varju alla panemist ootama. Ma lihtsalt ei jõudnud enam. Katsime hunniku presendiga hoolikalt kinni, kuid ikkagi olu- nuks halb, kui vihma oleks sadanud — graanulid oleksid niiskunud ja lagunema hakanud.

Taevaisa hoolitses ka selle eest. Sadama hakkas alles järgmisel päeval, kui olime jõudnud tasida kõik kenasti varju alla. Tänu Talle hoolitsuse eest ja tänu Talle õppetunni eest minu usalduse kasvatamisel!

KALJU JOHANSON

Tänase päeva kohustuste ustav täitmine on parim ettevalmistus homse katsumusteks. Ärge koguge kokku kõiki homse päeva kohustusi ja muresid ega lisage neid tänase päeva koormale! „Igale päevale saab küllalt oma vaevast” (Mt 6,34).

* * *

Kristus südames, Kristus elus — selles seisneb meie julgeolek.

* * *

Õeldakse, et kaks pead on parem kui üks. Õeldu peab eriliselt paika siis, kui need kaks on kummardunud palvesse.

*Usaldan ennast Sinu kätte Issand ja palun:
vaigista mu rahutus*

Annan Sinu valdusse oma tahete

Ma ei usu enam et suudan ise vastutada selle eest

mida teen ja mis minu kaudu juhtub

Juhata Sina mind ja näita mulle oma tahet

Sinu kätte annan ma oma mõtled

Ma ei usu enam et olen küllalt tark mõistma iseennast

*inimesi või maailma
Õpeta mind mõlema Sinu mõtled*

Jätan Sinu hooleks kõik oma kavatsused

Ma ei usu enam et elu omandab väärtuse alles minu plaanide teostumisega

Usaldan Sinu plaane sest Sina tunnend mind paremini

Sinule Jumal kingin mure inimeste pärast

keda armastan

Ma ei usu enam et suudan neid muretsemisega paremaks teha

Nad sõltuvad Sinust milleks siis veel minu muretsemine?

Loobun hirmust ülemvõimu ees

sest Sina gi seisid kaitseta võimukandjate haarde ulatuses

Rüügid on langenud — aga Sina elad

Võta mu kartus teiste varju jääda

Mul ei tarvitse olla edukas inimene

kui olen õnnistatud inimene

Lahenda mu lähendamata küsimused

Ma lakkan ründamast suletud uksi

ja ootan et Sina need avaks

Kuulun Sinule Issand ja pühendun Sulle

Sa varjad mind hella käega

J.Z.

**Lõikustänu
nädal
10. – 17. oktoober**

ARUANNE JEEŠUSE USUST

17

(Algus „Meie Ajas” nr. 1(7) 1990)

Kes on Issand, kes nimetab hingamispäeva (shabbathit — hbr. k.) oma pühaks päevaks? Mõistagi Jeesus Kristus, hingamispäeva sisseseadja, kes Inimese Pojana ütles: „Hingamispäev on tehtud inimese pärast, aga mitte inimese hingamispäeva pärast. Nii on Inimese Poeg ka hingamispäeva isand!” (Mrk 2,27.28).

Mõistame Jeesuse poolt öeldut hästi siis, kui meenutame, et Iisraeli kirjatundjad olid unustanud hingamispäeva algse tähenduse. Keeruliste seadusesätetega, mille autoriks polnud Jumal, olid rabid muutnud inimese hingamispäeva orjaks. Puhkuse ja õnnistuse päevast oli saanud nädala kõige vaevalisem päev.

Jeesuse sõnad näitavad selgesti, et Ta tunnustas hingamispäeva, kuid ei suhtunud sellesse variseride kombel, vaid hingamispäeva Isandana, kes oli tulnud näitama, kuidas tuleb hingamispäeva pühitseda, et selle päeva rahust osa saada.

Apostlid pühitsesid hingamispäeva ja toimisid sellel päeval samuti nagu Jeesus. Apostellik kogudus mõistis, et tema oli „Jumala Iisrael”, rahvas, kellega Jumal oli muiste lepingu sõlminud (Rm 9—11

ptk.; Ef 3,5.6; Rm 2, 28.29; 1 Kr 12, 13; 1 Pt 2,9.10). Kui teame, milline koht oli hingamispäevakäsu Iisraeli rahva tajumuses — „selline iganädalane Jumala palge ette astumine oli väga iseloomulik Jumala rahva pitser ja tundemärk,” nagu tõdes Daniel Rops raamatus „Selline oli elu Jeesuse ajal Palestiinas” — siis mõistame, kui terav poleemika oleks tõusnud juhul, kui apostlid oleksid õpetanud, et hingamispäevakäsku pole enam tarvis pidada. Uues Testamendis pole sõnagi selleteemalisest poleemikast. Seevastu on seal mitmeid näiteid hingamispäevakäsu pidamisest. Kuna polnud probleemi, pole ka Uues Testamendis sel teemal rohkem kirjutatud.

Ühes varasemas osas panime tähele erinevust kümne käsu ja nn. tseremoniaalkäsu vahel. Viimane hõlmas peale erinevate ohvriteenistuste ka erilisi päevi, millest mõningaid nimetati hingamispäevadeks, kuna nendel päevadel oli töötegemine keelatud (vt. näit. 3 Ms 23,4—38). Sellised pühad ja nende juurde kuuluvad hingamispäevad olid seotud kindla kuupäevaga ega langenud seega alati samale nädalapäevale. Selliste pühade noorkuu- ja hingamispäevade kohta märgib Paulus kirjas koloslastele, et need on vaid” tulevaste asjade vari, kuna ihu on Kristuse oma” (2,16.17), teisisõnu: need sümbolid tõdenesid Kristuses.

Keegi võib öelda: Kuid ka iganädalase hingamispäeva, nädala seitsmenda päeva kaudu kujutatud hingamine tõdenes Kristuse maa peale tulekus ja ohvrisurmas! Väidame vastupidist kolme tõsiasja põhjal:

1) Uues Testamendis kirjutatu kohaselt pidasid apostlid iganädalast hingamispäeva nii nagu varemgi. See osutab tõsiasjale, et apostlid teadsid, et hingamispäev oli endiselt jõus. Nii nagu Jeesuse surm ja ülestõusmine ei tühistanud ükskõik millist teist käsku kümnest, nii ei tühistanud see ka hingamispäevakäsku.

Mis on patt?

Meid kutsutakse korduvalt üles hoiduma pattu tegemast. Mis see patt siis on? Kuidas pattu kahtseda?

Kirjas Rooma kristlastele kõneleb apostel Paulus mitmes kohas patust seoses käsuga. Ta selgitab, et „käsu kaudu tuleb patu tundmine” (Rm 3,20).

Selge määratluse patu kohta annab apostel Johannes. Ta kirjutab: „Igaüks, kes pattu teeb, teeb ka seda, mis on käsu vastu; ja patt on see, mis on käsu vastu” (1 Jh 3,4). Inglisekeelse piiblitõlke sõnastus on veel selgem: „Patt on käsust üleastumine”. Pisut hiljem väljendab apostel sama mõtet selliste sõnadega: „Kõik ülekoos on patt” (1 Jh 5,17).

Teame, et esimene osa Jumala kümnest käsust hõlmab meie suhtumise Jumalasse ja teine osa meie suhtumise teistesse inimestesse; seega kõik, mis meie suhtumistes on väär, on eelöeldu põhjal patt.

Kristus tuli maailma selleks, et teha oma verega pattude eest lepitust. Inimene, kes ei võta Kristuse poolt pakutud lepitust oma ellu vastu, valib pattudesse jäämise. Seepärast laiendab Paulus patu mõistet: „Kõik, mis ei ole usust,

Lugeja soovib teada

on patt” (Rm 14,23). Loomu poolest juhindub inimene oma isekatest ja Jumalast mittehoovivatest taotlustest. Nii astub ta üle Jumala kümnest käsust, armastuse käsust — s.t. teeb pattu. Usu kaudu saab inimene patud andeks. Usu kaudu ei taha ta enam oma elus teha seda, mis on Jumala ja kaasinimeste vastu.

Me ei saa patust loobuda mõistmata patu patust. Kui me ei pöördu südamega, ei toimu elus tõelist muutust. Selleks, et me kogeksime tõelist patukahetsust, tuleb meil alistada süda Jumala Vaimu mõjule. Nii nagu me ei saa andestust ilma Kristuseta, nii ei saa me ka kahtseda ilma, et Tema Vaim meie südametunnistust ärataks.

Tema puudutuse tulemusena hakkame me tajuma Jumala püha-

dust ning Tema korralduste sügavust. Meid valdab süütunne; me mõistame, et me seisame südame-te Tundja palge ees. Tajudes Jumala armastust, Tema iseloomu puhtust ja ilu igatseme me puhtaks saada, et taastuks ühendus taevaga. Meil tuleb tunnistada, et see igatsus on Jumala hääl meile. Meil tuleb paluda, et Jumal annaks meile kahetsust ning et Tema avaks meid mõistma Kristuse lõpumatut armastust — Teda, keda meie patud on haavanud.

Siis hakkame me end nägema sellisena nagu Jumal meid näeb. Me hakkame vihkama oma isekust, elu pahelisust ja hingesügavuses asetsevat pattu. Me kumardume alanduses ja tunnistame oma süüd — konkreetselt, üksikasjalikult, ilma pattu vabandamata ja ennast õigustamata. Kindla

Järgida Jeesust Kristust kui oma Issandat kuulekuses ja teenimises ei ole tõelise kristliku eluviisi puhul mingi vabalt valitav lisand, vaid kohustus.

kavatsusega loovutada kõik see, mis võiks meid Jumalast lahutada. Nii anname Jumala Vaimule võimaluse vabastada meid patu võimu alt. Meie elu muutub.

„Kui me oma patud tunnistame, on Tema ustav ja õige, nii et ta meile annab patud andeks ja puhastab meid kõigest ülekohtust” (1 Jh 1,9). Ühtlasi tuleb meil andeks paluda inimestelt, kelle vastu oleme patustanud.

Lepituse eelduseks on meie tahe loobuda patust ja jätta maha kõik, mida teame vale olevat.

PKK

2) Iganädalase hingamispäeva juured on loomises ja seepärast osutatakse hingamispäevakäsu põhjenduses taeva ja maa loomisele, mitte Kristuse surmale või ülestõusmisele. Kuna hingamispäev on loomise mälestusmärk, siis püsib see jõus vähemalt seni, „kuni kaob taevas ja maa” (Mt 5,18).

3) Pattulangemisest alates ei viita hingamispäev üksnes ajas tagasi — loomisele — vaid ka ette — kõige uueksloomisele. Selles mõttes on hingamispäev ettetähendus puhkusest (hingamisest) töötatud, taastatud maal. Seegi tõsiasi kinnitab hingamispäeva jätkuvat kehtivust, sest Jumala rahvas pole veel töötatud maal. Heebrea kiri räägibki sellest ootusest ja töötuse kindlusest (4, 1—9). Igal hingamispäeval, mida Jumala rahvas pühitseb siin võitluste ja pingete maal, vaatab ta usus eesootavale täiuslikule puhkeajale.

Miks Jeesuse puhkepäevast on loobutud?

Millest tuleneb, et suurem osa kristlaskonnast on loobunud Jeesuse hingamispäeva pühaks pidamisest? Teame ju, et kirikud pühitsevad puhkepäevana nüüd pühapäeva, mis on Piibli järgi nädala esimene päev (ehkki see on nüüdisaegses kalendris paigutatud nädala lõppu ja seda on hakatud ekslikult nimetama seitsmendaks päevaks). Teame, et Jeesus tõusis surnuist üles nädala esimesel päeval, siis kui hingamispäev oli möödunud (vt. Mt 28, 1; Mrk 16,1,2; Lk 23,56; 24,1). Piibellik nädala seitsmes päev vastab meie laupäevale. Pühapäev on aga nädala esimene päev, nagu kirikud aastasadu on täiesti õigesti õpetanud. Kuid miks on nädala esimene päev tõrjunud kõrvale nädala seitsmenda, Piibli ja Jeesuse hingamispäeva?

Tuntud Uue Testamendi teoloogia professor Harald Riesenfeld on tõdenud, et Kristuse hingamispäeva olemus polnud milleski vastuolus uue lepingu olemusega. Seega oleks võinud oodata, et kirik oleks säi-

litanud hingamispäeva (sabathi) pidamise. Ometi hakkasid kristlased tasapisi lisaks hingamispäevale koos käima ka nädala esimesel päeval.

Professor Riesenfeld mõnab, et tavapärane seletus hingamispäeva asendamisest ülestõusmispäevaga ei põhine faktidel ega leia kinnitust algallikatest. „Tõepoolest tõusis Jeesus üles juutide ajaarvestuse kohaselt nädala esimesel päeval, ent selleks, et hingamispäeva asendamine oleks kristlaste vaatepunktist põhjendatud, peaks sellest olema juttu Uue Testamendi kirjudes või vanemas algkristlikus kirjanduses. Neis allikais ei nimetata kusagil pühapäeva „ülestõusmispäevaks” või muuks taoliseks... Ka evangeeliumidesse kirja pandud jutustustes Kristuse ülestõusmisest pole ühtki viidet, mis osutaks sellele, et Kristuse ülestõusmist pidi hakkama meenutama üks eriline nädalapäev.”

Uus Testament osutab prof. Riesenfeldi ütluse kohaselt sellele — ja igauks võib veenduda õeldu tõepärasuses — et apostellik kogudus osales hingamispäeval koos juutidega sünaagogijumalateenistusel, kuid kogunes pärast seda veel omakeskis uurima kirja ja ülistama Issandat Messia lootuse täitumise pärast. Ta märgib, et sellist „kristlikku jumalateenistust” ei peetud hingamispäevale järgneval päeval, vaid hingamispäeva õhtul ja see võis kesta vahel öötundideni. Viimatinimetatu kohta tõi ta näiteks Ap 20,7 nimetatud koosoleku, millele järgneval hommikul pidi Paulus sellest piirkonnast lahkuma.

Vähehaaval kulgesid sündmused selles suunas, et nädala esimesele päevale hakati pöörama üha suuremat tähelepanu. Nädala esimesest päevast sai tegelik pühapäev alles keiser Konstantinuse ajal 300-ndate aastate algupoolel.

(Järgneb)

Veelkord stressist

Stress ei ole meid tabanud sündmus või olukord, vaid meie reaktsioon toimunule. See on seisund, tagajärg. Me ei saa stressi vältida, kuid saame seda kontrolli all hoida. Iga muutus on organismile omamoodi väljakutse, mis tekitab organismipoolse reaktsiooni.

Inimesed reageerivad stressile erinevalt. Tavaliseks nähuks on pulsi kiirenemine, higistamine, kergelt erutuvus.

Vahel muutuvad meid ümbritsevad surved ja kriisid nii pingelisteks, et meie organism peab pidevalt panema välja oma peidetud jõuvarusid. Ent meie psüühika ei suuda samaga vastata. Kui inimene on sunnitud järjepanu seisma silmitsi üha muutuvate olukordadega — aga muutustega kaasnevad konfliktid ja ebakindlus — nihkub hormonaalsüsteem paigast. See tasakaalunihe põhjustab keemilisi reaktsioone kogu organismis, kahjustades energiavarusid.

Meie päevade maailm on muutlikum kui eales varem. Me ei suuda toime tulla muutuste tempoga ning tunneme stressi mõju oma tervisele. Mida teha sellise pingelisuse korral?

* Eelkõige peame tunnistama, et inimene on tervik ning et stress haarab rohkem või vähem iga tema eluvaldkonna — füüsilise, vaimse, emotsionaalse, sotsiaalse ja vaimuliku. Seepärast pole küllaldane, kui püüame ravida ainult paari sümptomit. Meil tuleb püüelda tasakaalustatud elustiili poole.

Liiga sageli suurendame oma sisepeingeid sellega, et laseme oma meeltesse tulvata aina erutaval. MEIE KÄES ON VÕIMALUS valida, mida kuulata raadiost, mida vaadata telerist, mida lugeda, millest rääkida kaaslastega, kuidas käituda peres, sõpraderingis ja töökaaslastega ning sageli seegi, kus elada. Kõik need igapäevased valikud vormivad meie elustiili.

* Väga oluline osa stressi kontrolli all hoidmisel on anda endale aru oma muredest, hirmudest ja rahunest ning selgitada, mida nendega ette võtta saab. Suuremat osa kõigest sellest, mida kardame, ei juhtugi või ei lähe sugugi nii halvasti kui ette kujutasime.

Süütunne halvendab olukorda veelgi, kuid kui me oleme palunud andestust ja teinud oma parima, et selgitada suhted kaasiniimestega ning toimunud heastada, ei tohi me enam jätkata endasüüdistamist. Hirmu, mure ja süütunde korral on tõhusaim abinõu alandada Jumala ette, usaldada Teda, et Tema oma töotuste kohaselt on andestanud ja võtab meid vastu kui oma lapsi.

* MEIE KÄES ON VÕIMALUS rakendada oma elus tervislikke eluviise, mis tugevdavad meie organismi vastupanuvõimet välistele ja sisemistele stressoritele.

- Söö regulaarsetel aegadel ja mõõdukalt,
- võimalda endale piisav öine uneaeg,
- tegele sihipäraselt kehaliste harjutustega (liikumisega),
- joo iga päev kuus kuni kaheksa klaasi vett,
- väldi narkootilisi aineid,
- kasuta ravimeid ainult arsti juhendamisel,
- viibi iga päev värskes õhus,
- harrasta veeprotseduure (ülehoõrumine, dušš),
- lõõgasta end tegevusega, mis pakub sulle rahuldust ega laasta su vaimu.

Lihtne? Jah. Kuid lihtsus ärgu

muutku neid asju su silmis närvväärseiks.

* Lõpuks arendagem endas rõõmsat meelt ja positiivset ellusuhtumist. Meie kaeblevad sõnad avaldavad negatiivset mõju meie tunnetele ja need omakorda suurendavad stressi. See, kas me näeme elus eelkõige õisi või okkaid, sõltub suuresti sellest, MILLELE ME TÄHELEPANU PÖÖRAME. MEIE KÄES ON VÕIMALUS suunata oma tähelepanu.

Leo R. Van Dolsoni raamatust „Taming Tension Through Total Health”

Kui pettus on nii tõenäoline

Värelev küünlaleek valgustas vahakarva nägudega ootusärevaid inimesi. Meedium pomises midagi palvetaolist ja lausus: „Daamid ja härrad! Palun, olge rahulikud ja ärge kõhige, materialiseeruv vaim on tundlik valgusele ja häälele. Spiritistlik seanss jätkub.” Seejärel langes meedium transsi ja kutsus tungivalt välja mõne aasta eest surnud nooruki vaimu. Kõik tardusid! Oli kuulda ärevusttekitavaid helisid. Küünal kustus justkui iseenesest ja niigi hämar ruum mäkkus pimedusse...

On see unenägu, tegelikkus, naljanumber või ime? Olles asjas selgusele jõudmiseks tuhinud vanades ja tarkades raamatutes, avastame endale üllatuseks, et spiritistlike ilmingute juured ulatuvad kaugesse minevikku. Spiritismi praktiseerisid muistsed kaldealased, egiptlased, pärslased, kreeklased, roomlased ja isegi juudid.

Kristlik ajastu paistab silma oma vastuolulisuse poolest. Näiteks kristliku kasvatuse saanud Rooma keiser Julianus (361—363 p. Kr.) muutus kristlaste vaenajaks ja taotles paganluse taasestumist juhindudes okultistlikest ilmingutest. Pime keskaeg on läinud aja-lukku oma „nõiajahtidega”. Kauaoodatud valgustusajastu (18. sajand) ruttas oma õilsatele eesmärkidele vaatamata spiritismi embusesse. J. W. Goethe ütleb „Fausti” esimeses osas: „Mõistetamatu loodus ei luba päise päeva ajal röövida endalt katet, millega ta tahab varjata end inimpilku-

de eest. Sa ei saa eemaldada seda kavaluse ega jõuga... See pärast andusin ma maagiale, et vaimude vägi avaks mulle oma rohked saladused.”

„Vaimude väe” saladusi asusid otsima miljonid inimesed ja nii ulatub tänapäeva mitmesuguste spiritistlike ilmingute pooldajate armee sadadesse miljonitesse. Maailmas on ligi 500 erinevat okultistlikku rühmitust. Räägitakse, et Saksamaal on rohkem enustajaid ja käetarku kui vaimuikke. Tunud kirjanik Arthur Conan Doyle, kuulsate Sherlock Holmesi lugude autor, ennustas: „Spiritism vallutab kogu maailma ja teeb sellest parima eluaseme. Kui tema (s.t. spiritism) saab võimule, siis tõjutakse Kristuse veri maa pealt.”

Spiritism on leidnud erilist sooja vastuvõtu Ameerika Ühendriikides. Seal tegeldakse isegi Kristuse kehastamisega. M. Smith kirjeldab oma raamatus „Spiritism” seda fenomenit: „Reede hommikul oli meil eranoupidamine, millest võttis osa kõigest kaheksa inimest... Meedium langes kahekümne minuti pärast transsi... Seejärel avaness üks ja tuppa astus aukartustsisendav suursugune isik. Meie ette ilmus aupaistuses Issand, kuningate Kuningas, puhas ja püha Jumala salvitu. Jeesus Naatsaretist. Ta tuli oma töötust mööda ja seisis meie ees. Olles hetke meid silmitsenud, lausutas: „Teie, minu ustavad sõjamehed, näete veel suuremaid imesid...” Ta kutsus meid kõi-

ki ükshaaval enda juurde, võttis igäihe käest kinni ja suudles enne lahkumist. Tal oli üll valge rüü ja peas kroon, mille tipus säras hinnaline kalliskivi... See oli materialiseerumise šedööver!”

Kas osav trikk, pettus või midagi sügavat? Keegi on kujundlikult öelnud: „Inimene viskab palle üle nähtamatu maailma puuri ja keegi viskab need palle talle sealt tagasi.” Kes on tagasiviskaja? Kes jagab sõnumeid spiritistlikele seanssidele? Kes ilmub spiritistlike meediumide väljakutse peale?

Tuntuks saanud Ameerika farmeri Foxi tütarde huamunemendile on räägitud sõnad: „Pole surnud, pole surnud!” 1848. aasta 31. märtsi, päeva, mil „vajmu vägi” astus ühendusse vähetuntud farmeri tütardega, loetakse kaasaegse spiritismi võidukäigu alguseks. Hüüdlause: „Pole surnud, pole surnud!” on haaranud kogu maailma.

Jumal ütleb aga midagi hoopis vastupidist. „Sest elavad teavad, et nad peavad surema, aga SURNUD EI TEA ENAM MIDAGI...” (kg 9,5).

„Kui nad käsivad teil küsida nõu meediumidelt ja vaimudelt, kes piuksuvad ja vadištavad, küsige neilt, kas rahvas ei peaks pigem küsima nõu oma Jumalalt. Ütelge: Miks küsida nõu elavate tarvis surnute käest? otsige Jumala kuulust ja Jumala nõu” (Jes 8,19.20 Dr. Moffati tõlkes).

Pole raske mõista, et vas-

tamisi seisavad kaks jõudu, kaks filosoofiat, kaks moraali ja kaks õpetust. Emb-kumb — õigus on kas Jumala Sõnal või häälele, mis kostub salapärasest hämarusest. Kahel hobusel korraga ratsutamisest ei tule midagi välja!

Jeesus soovitab: „Kui teile siis üteldakse: Vaata, ta on kõrbes! Ärge minge välja; Vaata, ta on kambrites! Ärge uskuge” (Mt 24,26). Ära mine isegi uudishimu pärast. See on vaenlase territoorium. Sinu sõber Jeesus, kes sind väga armastab, ei tule sinuga kaasa. Sa jääd täiesti kaitsetuks.

Kaks evangelisti olid teel spiritistide juurde, et nendega vestelda Jumala tõe üle. Üks neist ütles, et tema arvates on spiritism bluff. „Ma lähen ja teen neile asjad selgeks!” Teine aga lausus, et ta kardab ja tunneb tõsist vajadust Jumala kaitse järele. Tagasiteel ütles esimene: „Imelik, aga ma ei usu enam ei Jumalat ega kuradi!”

Põlata ja mitte uskuda Jumala Sõna rohkearvulisi hoiatusi tähendab saada rängalt petetud inimkonna vaenlase, Saatanaga, poolt ja elada tulevikuta. Milleks kobada käsikaudu udus ja hämaruses, kui on võimalik kasutada Jumala Sõna selget lampi, et näha igavikku viivat teed! „SINU SÕNA ON MU JALALE LAMBIKS JA VALGUSEKS MU JALGTEEL!” (Ps 119,105).

VIKTOR NOGINOVSKI

„MEIE AEG”

Väljaandja: SP Adventistide Eesti Liit
Toimetaja: Mall Vahtramäe
Toimetus: EE-2400 Tartu, Linda 9
kontakttelefon: 2 84 43
Fotod: Teuvo Kanerva

Trükiarv 5 000
Esialgne ilmutussagedus 6 numbrit aastas
Tell. 1698. Trükikoda „Täht” Võrus.